

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK
VOORZITTER VAN DE XIIe VAKANTIEKAMER

A R R E S T

nr. 231.999 van 27 juli 2015
in de zaak A. 216.465/IX-8687

In zake: Wim VERMEIREN
wonend te 3120 Tremelo
Leuvensebaan 40
alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door:
1. de minister van Financiën, belast met bestrijding van de fiscale fraude
2. de minister van Defensie, belast met ambtenarenzaken
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Emmanuel Jacobowitz en Patrik De Maeyer
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 15 juli 2015, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van eensdeels “het beschrijvende evaluatierapport en bijhorende eindvermelding ‘onvoldoende’ bij de Controle Sint-Gillis PB van de Federale Overheidsdienst Financiën [...] (27 januari 2015)” en, anderdeels, “het advies van de Interdepartementale Beroepscommissie inzake evaluatie om de eindvermelding ‘onvoldoende’ te behouden [...] (30 maart 2015)”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 juli 2015, om 11.00 uur.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Verzoeker, en advocaat Patrik De Maeyer, die verschijnt voor de verwerende partijen, zijn gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is attaché bij de FOD Financiën (Controle Sint-Gillis PB).

3.2. In het kader van de evaluatiecyclus 2014 wordt hem op 27 januari 2015 de eindvermelding ‘onvoldoende’ toegekend.

3.3. Tegen deze eindvermelding stelt verzoeker beroep in.

3.4. Nadat verzoeker werd gehoord, stelt de Interdepartementale beroepscommissie inzake evaluatie op 30 maart 2015 voor om de eindvermelding ‘onvoldoende’ te behouden.

IV. Onderzoek van de vordering

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement prima facie kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

De uiterst dringende noodzakelijkheid

Standpunt van verzoeker

5. Verzoeker voert aan dat vermoedelijk in de maand oktober een examen ‘procedure’ wordt georganiseerd. Het slagen voor dit examen en nadien “ook nog voor een ander examen” opent de mogelijkheid voor een bevordering in niveau A2. Tevens zouden tot de maand augustus sollicitatiekansen bestaan voor functies in niveau A2 en A3. Personen met de eindvermelding ‘onvoldoende’ komen voor deze functies evenwel niet in aanmerking. Verzoeker besluit dat het niet “denkbeeldig” is dat hij door de eindvermelding ‘onvoldoende’ zijn “rechten niet ten volle kan verdedigen”.

Beoordeling

6. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een

strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij. De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven.

De toepassing ervan kan alleen aanvaard worden indien de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen. Dit impliceert dat de verzoekende partij met de vereiste spoed en diligentie is opgetreden. Diligent optreden is vervat in de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid. Die dwingende vereiste moet zijn vervuld opdat de Raad van State een verzoekende partij zou toelaten tot de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

7. Uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoeker het verslag houdende de eindvermelding ‘onvoldoende’ op 12 februari 2015 heeft ondertekend en dat de kennisgeving van het advies van de Interdepartementale Beroepscommissie inzake evaluatie heeft plaatsgevonden op 13 mei 2015. Met een op 26 mei 2015 aangetekend verstuurd schrijven heeft de Voorzitter van het Directiecomité van de FOD Financiën aan verzoeker meegedeeld dat overeenkomstig artikel 32, tweede lid, van het koninklijk besluit van 24 september 2013 betreffende de evaluatie in het federaal openbaar ambt de vermelding ‘onvoldoende’ voor de periode van 1 januari 2014 - 31 december 2014 definitief wordt.

Pas bij aangetekend schrijven van 15 juli 2015 dient verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in.

Tot staving van het uiterst dringend karakter van zijn vordering, voert verzoeker in wezen aan dat de eindvermelding ‘onvoldoende’ een hypotheek legt op een aantal carrièrekansen die zich in de min of meer nabije toekomst zouden aandienen.

Het tijdsverloop tussen de datum waarop verzoeker kennis had van de definitieve eindvermelding ‘onvoldoende’- zijnde het ogenblik waarop hij in beginsel wordt geacht bewust te zijn van alle mogelijke negatieve consequenties van dien voor de verdere ontwikkeling van zijn loopbaan - en het indienen van het verzoekschrift, houdt de negatie in van de uiterst dringende noodzakelijkheid. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen elementen aan die zijn talmen rechtvaardigen. Evenmin wijst hij op nieuwe feiten die meebrengen dat de behandeling van zijn zaak actueel uiterst dringend is geworden. De uitermate hoge graad van urgentie die thans door verzoeker aan de zaak wordt toegeschreven, valt derhalve niet te verzoenen met het manifeste gebrek aan diligentie in zijn hoofd.

8. Uit wat voorafgaat volgt dat verzoeker niet met de vereiste spoed is opgetreden. Het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering is niet aangetoond.

Hieruit volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

9. Er bestaat bijgevolg geen noodzaak om te onderzoeken of de vordering ontvankelijk is in zoverre ze gericht is tegen het advies van de Interdepartementale beroepscommissie inzake evaluatie van 30 maart 2015.

V. Kosten

10. De bijdrage in de betaling van de kosten, inbegrepen de rechtsplegingsvergoeding, wordt bepaald in het arrest waarin uitspraak wordt gedaan over het beroep tot nietigverklaring.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 27 juli 2015, door de Raad van State, XIIe vakantiekamer, samengesteld uit:

Peter Sourbron,	wnd. kamervoorzitter,
	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Peter Sourbron